

Anne-Marie Hooyberghs

Novelle

Indringend

Niets is meer hetzelfde
na die ene nacht

De scheefgezakte grafzerken staken luguber af in het licht van de maan.

Een volledig in het zwart geklede man gleeed er als een schim tussendoor. Aan de rand van het kerkhof bleef hij even staan om zijn kompaan een teken te geven om op te schieten. Toen sprong hij over een greppel en verdween tussen het struikgewas.

Even later liepen de twee mannen voorovergebogen langs een verwilderde berm en daarna langs een halfhoge ligusterhaag. Door hun donkere kleding en bivakmutsen werden ze volkomen opgenomen in de schaduwen van de nacht.

Ze kwamen nu bij de huizen. Schichtig slopen ze langs houten schuttingen, stenen muurtjes en ijzeren hekkens. Bij een in moderne stijl opgetrokken huis bleven ze staan. Het gebouw was gelijkvloers, zonder bovenverdieping, met witgeschilderde buitenmuren die licht afstaken in het licht van de maan en met een plat dak. Ze keken om zich heen. Dan gaf een van de twee een teken en ze verdwenen behoedzaam in de diepe donkerte van de zijgevel.

Op datzelfde ogenblik lag Marion te woelen in haar bed. Ze keek voor de zoveelste maal naar de lichtgevende cijfers op haar wekker. Ze kon er maar niet aan wennen om alleen te slapen. Sinds Peter eergisteren voor een computercursus naar het buitenland vertrokken was, had ze bijna geen oog dicht gedaan.

Ze ging op haar rug liggen en vroeg zich af hoe het met hem zou gaan. Zou hij ook niet kunnen slapen en aan haar denken? Ze schudde haar hoofd en trok een grimas. Nee, hij niet! Peter sliep overal. Ze was er zeker van dat hij op dit moment lag te snurken dat de stukken eraf vlogen. Ze had gehoopt dat zijn stem aan de telefoon haar vandaag tot rust kon brengen, maar tot haar grote ergernis lukte het haar weer niet om in slaap te komen. Marion duwde de deken van zich af. Piekeren had geen zin. Ze kon beter opstaan om in de keuken een kleinigheidje te eten. Misschien lukte het daarna wel.

Ze knipte het nachtlampje aan en stapte in haar slippers. Ze liet de deur van haar kamer openstaan om wat licht te hebben en ging door de nachthal in de richting van de keuken. Ze was heel stil om haar kinderen niet te

wekken. Maar daar moest ze niet bang voor zijn. Uit een van de aangrenzende kamers klonk een licht gesnurk en ze kon op dat ogenblik haar dochters alleen maar benijden om hun gezonde nachtrust.

Marion vermoedde niet wat haar te wachten stond en opende de keukendeur. Een ogenblik staarde ze verbouwereerd naar een lichtstraal die door de donkere kamer heen en weer flitste. Het volgende ogenblik voelde ze een hand op haar mond, iemand duwde haar verder de keuken in, draaide een arm op haar rug en sloot te deur. Het ging zo vlug dat Marion niet eens een kans kreeg om te gillen. Nu kreunde ze alleen maar en ze keek met opengesperde ogen voor zich uit, niet begrijpend wat haar overkwam.

De zaklamp werd weer aangeknipt en Marion kneep haar ogen dicht voor het licht dat haar verblindde.

‘Allemachtig, Jack! We hadden toch afgesproken...’

‘Ik kon niet anders, man!’ onderbrak de andere met een zekere paniek in zijn stem. ‘Ik had haar niet eens horen aankomen! Ze had me ingesloten en ze zou de hele buurt gealarmeerd hebben indien ik haar niet had vastgegrepen.’

Marion begreep nu dat deze twee mannen haar huis waren binnengedrongen. De angst deed haar hart bonzen. Ze slaakte gesmoorde kreten en probeerde zich los te rukken, maar de greep was te stevig. Ze stikte haast door de hand die haar mond en een gedeelte van haar neus bedekte.

‘Je hoeft niet zo te spartelen, mevrouwetje,’ hernam de eerste stem gesmoord. ‘Mijn vriend houdt je stevig vast. Het heeft geen zin om je energie te verspillen.’ Hij drukte de punt van een mes tegen haar keel om zijn woorden kracht bij te zetten en vervolgde: ‘Het is trouwens je eigen fout. We hadden er niet op gerekend om gestoord te worden, begrijp je?’

Marion beefde. De lichtbundel gleed naar beneden en haar angst groeide bij het besef dat ze zo goed als naakt voor hen stond. Het was een warme juninacht en ze had alleen maar een kort en dun nachthemdje aan. Omdat de man achter haar, haar arm stevig achter haar rug drukte, spande de doorzichtige stof over haar lichaam, zodat er niet veel aan de verbeelding werd overgelaten.

‘Maar wanneer ik je zo bekijk,’ ging de man schor en fluisterend verder, ‘ben je wel de moeite waard om gezien te worden.’

Hij bekeek haar nu aandachtiger. Zijn blik gleed over haar lange, blonde haar, bleven even op haar toegeknepen ogen rusten en zakte toen traag en taxerend over haar rondingen die zich uitdagend door de dunne stof heen

drukten. Met een onverwachte beweging greep de man het halseinde van het kledingstuk en trok het met een krachtige ruk uit elkaar. Het geluid van scheurende stof en het tikken van enkele vallende knopen mengden zich met Marions onderdrukte gekreun. Ze wilde gillen en voelde het angstzweet over haar rug lopen. Tevergeefs probeerde ze los te komen.

De man voor haar grinnikte en keek onbeschaamd naar haar naakte lichaam, maar dit was blijkbaar niet naar de zin van de man die Marion vasthield.

‘Houd op, Jacob!’ siste deze verwijtend. ‘Je gaat te ver! Ik wil geen verkrachting op mijn geweten hebben.’

‘Rustig maar, Jack. Wie zegt dat er een verkrachting zal plaatsvinden? Misschien is dit vrouwtje wel bereid om gewillig mee te werken?’

Hij lachte spottend en streekte een van Marions borsten zodat ze weer spartelde om onder zijn gehandschoende hand onderuit te komen.

‘Ben je gek, man! Het begint hier trouwens goed uit de hand te lopen. Laten we hem smeren. Ik kan haar niet eeuwig vasthouden en bovendien kan haar man hier elk ogenblik binnenkomen.’

Jacob liet zijn blik van haar lichaam los en keek naar de tussendeur.

‘Hij slaapt waarschijnlijk als een marmot en beseft niet eens dat wij op dit ogenblik van zijn vrouwtje genieten. Eigenlijk best spannend, het geeft me een kick, weet je. Maar je hebt gelijk, Jack. We moeten op onze hoede zijn. Houd jij haar goed vast en zorg dat ze zich koest houdt, dan ga ik even kijken. Misschien vind ik in hun slaapkamer nog wel iets van waarde.’

‘Zou je dat wel doen, Jacob? Laten we gaan! Nu!’

Jacob keek hem met een flitsende blik aan.

‘Ik ga hier niet weg voordat we hebben waarvoor we gekomen zijn,’ siste hij. ‘Door haar schuld hebben we niet eens de tijd gekregen om het huis te doorzoeken en ik vertik het om hier zonder buit weg te gaan. Houd haar stil, zodat ik mijn werk kan doen! Of is dat misschien nog te veel gevraagd?’

Hij wachtte niet op een antwoord en verdween door de deur.

Marion gilde onderdrukt en deed nogmaals pogingen om los te komen. Maar de greep werd alleen maar steviger en de pijn belette haar om het lang vol te houden. Verlamd van angst hing te tegen de man aan. Ze voelde het kloppen van zijn hart tegen haar rug en zijn warme adem die voortdurend langs haar rechteroor streek.

Het leek een eeuwigheid te duren voordat Jacob de keuken weer binnenkwam. Hij knipte het licht aan en glunderde terwijl hij Marion

trionfantelijk aankeek.

‘Er is geen man! Dit grietje is alleen, op twee kinderen na die rustig liggen te slapen.’

Hij stak Marions horloge en een paar juwelen in zijn zak en ging weer voor haar staan. Speels draaide hij een krul van haar haar rond zijn mes. ‘Zo, zo! Een eenzaam, mooi vrouwtje zoals jij heeft zeker wel behoefte aan een man, is het niet?’

Marion kreunde. Ze probeerde wanhopig om voldoende lucht binnen te krijgen. De angst deed haar knieën knikken.

‘Laat haar toch met rust, Jacob! Zeg me liever wat ik met haar moet doen zodat we hier weg kunnen. We zijn hier al veel te lang.’

‘Waarom zo'n haast maken, Jack? Er is niemand die ons kan storen. We kunnen ons rustig met dit vrouwtje bezighouden en bovendien is haar oudste dochter ook niet mis. Zo te zien is ze echt iets voor mij, lekker jong, puur en onbezoedeld.’

‘O, ja? En wie zegt dat haar man niet elk ogenblik kan thuiskomen? Gebruik toch je verstand, man. We zijn niet naar hier gekomen om ons met vrouwen bezig te houden!’

Maar Marion hoorde de man achter haar niet eens. Jacobs woorden bleven als mokerslagen in haar hoofd hangen. Ze voelde het bloed uit haar aangezicht wegzakken. ‘Nee! Niet mijn kinderen!’ schreeuwde het in haar binnenste. ‘Raak hen niet aan! Laat hen met rust!’

De moed van een moeder die haar kinderen wil beschermen deed ongekende krachten in haar opborrelen. Het gevoel zwol, deed haar spieren spannen en verdreef de angst uit haar lichaam. Er was nog maar één ding dat door haar heenging: ze móest en zou haar kinderen beschermen, al ging het ten koste van haar eigen leven!

Met een krachtige ruk wierp ze zich onverwachts achteruit. Jack werd tegen de muur geworpen en moest zijn greep lossen. Voordat de twee inbrekers van hun verbazing bekomen waren, had ze een stoel gegrepen en zwaaide deze met een enorme kracht tegen Jacobs lichaam zodat het mes uit zijn hand geslingerd werd en hij met een smak op de grond terechtkwam. Jack wou haar weer vastgrijpen, maar Marions kracht leek haast bovenmenselijk. Ze gromde en haar ogen schitterden abnormaal fel. Ze sloeg en klauwde erop los als een wilde kat en Jack strompelde tenslotte van haar weg, in een poging om uit de regen van slagen te ontkomen. Ondertussen was ook Jacob weer opgestaan. Kreunend hield hij zijn hand

tegen zijn zijde gedrukt en hij hinkte voorovergebogen naar de buitendeur. De herrie en haar gegil maakte dat hij zo vlug mogelijk weg wilde zijn voor de burens gealarmeerd zouden worden.

Marion had nu een bijzettafeltje bemachtigd dat ze met kracht in de richting van de mannen gooide. Jack kreeg het projectiel tegen zijn rechterschouder en slaakte een kreet van pijn. De inbrekers hielden het voor bekeken en ze verdwenen hinkend en kreunend in de donkerte van de nacht.

Marion stond in het midden van de keuken en staarde wild naar de openstaande deur. Het duurde even voordat ze zich realiseerde wat er gebeurd was en dat de inbrekers weg waren. Toen ze dat besepte keek ze verdoemd de keuken rond, alsof ze zich nu pas bewust was van de scherven en de brokstukken die om haar heen lagen. In twee stappen was ze bij de deur, wierp deze met kracht dicht en wou de sleutel om draaien, tot ze zag dat het slot helemaal geforceerd was. Ze keek paniekerig om zich heen, zag de kleine commode waarin het keukenninnen zat en begon met al haar kracht tegen de kast te duwen tot ze voor de deur stond. Nu ze zich relatief veilig voelde, leek de kracht uit haar weg te sijpelen. Haar spieren ontspannen zich en begonnen te trillen. Hevig bevend liet ze zich tenslotte op een stoel neerzakken. Ze staarde nog even als gehypnotiseerd voor zich uit tot ze tenslotte naar adem snakte en hard en hysterisch begon te huilen.

Plotseling voelde ze handen die haar door elkaar schudden. De angst sloeg weer toe, maar ze voelde zich zo uitgeput dat ze zich onmogelijk kon verweren. Krachteloos sloeg ze met haar armen heen en weer terwijl ze snikte en snotterde en smeekte om met rust gelaten te worden.

‘Wordt wakker, Marion!’

Marion opende verdoemd haar ogen, haar wangen nog nat van de tranen. Toen ze Peters gezicht boven zich zag, zuchtte ze van opluchting.

‘Heb je weer die afschuwelijke nachtmerrie gehad?’

Ze knikte.

Hij drukte haar tegen zich aan.

‘Het is al erg genoeg dat het gebeurd is, zonder dat je het telkens opnieuw moet beleven in je dromen. Het spijt me zo dat ik er niet was, liefje. Ik voel me zo schuldig, alsof ik je in de steek heb gelaten.’

Marion keek op en zag zijn licht stoppelige, krachtige kaaklijn, zijn rechte neus en zijn blauwe ogen die nu schuldbevestigend naar haar keken. Zijn donkere haren waren in de war en staken alle kanten op. Op momenten zoals deze, deed hij haar sterk terugdenken aan de eerste maal dat ze hem

ontmoette, aan die jaren dat hij nonchalant als student door het leven ging. Ondertussen was hij wat ouder geworden en zijn wilde haren kwijt. Overdag kwam hij netjes geschoren en gekamd voor de dag. En hij droeg nu een bril waardoor hij er wijzer en bezadigder uitzag. Maar ze hield nog altijd evenveel van hem.

‘Je hoeft je niet schuldig te voelen, Peter. Het is toch jouw schuld niet dat die twee hier hebben ingebroken,’ zei ze zacht.

‘Maar het was mijn taak om ze te verjagen, Marion. Het is de taak van de man om zijn gezin te beschermen! Stel nu eens dat je niet bij machte was geweest om je los te rukken. Hemel! Ik mag er niet aan denken wat er dan zou gebeurd zijn! Het maakt me zo woedend. O, als ik die twee ooit in mijn handen krijg, dan sla ik ze verrot!’

‘Zo mag je niet denken, Peter. Wie weet wat hadden ze met je gedaan indien je tussenbeide was gekomen? Die ene zou niet gearzeld hebben om dat mes te gebruiken, daar ben ik van overtuigd.’

Peter schudde krachtig zijn hoofd.

‘Ik had hem de kans niet gegeven, Marion. Bovendien kan je zeggen wat je wilt, ik zal me blijven schuldig voelen.’ Hij klemde verbolgen zijn lippen op elkaar en het bleef even stil tussen hen. ‘Ik wou dat de politie hen al opgesloten had,’ vervolgde hij tenslotte, ‘maar het is nu al meer dan vijf weken geleden en ze hebben nog geen spoor van hen kunnen vinden.’

‘Ik zou het ook willen. Het zou een grote geruststelling zijn. De gedachte dat een van hen naast me kan staan zonder dat ik het besef geeft me rillingen van angst.’

Peter streek haar even geruststellend over haar rug. ‘Daarvoor moet je niet bang zijn, liefje. Ik ben ervan overtuigd dat ze de grens over zijn. Ze zullen wel niet zo gek zijn om hier in de buurt te blijven rondhangen.’

Marion had hem graag onvoorwaardelijk geloofd en het hele voorval van zich afgezet. Maar dat kon ze niet zolang ze wist dat die twee ergens vrij rondliepen. Ze sloot vermoeid haar ogen.

‘Later we weer gaan slapen, Peter. Het zal morgen een drukke dag worden en ik moet nog langs het politiebureau. Ze willen dat ik nog enkele foto's bekijk, maar ik vrees dat het weer op niets zal uitlopen. Het ging ook zo vlug. Soms... soms begin ik zelfs aan mezelf te twijfelen.’

Hij drukte zacht een kus op de kruin van haar hoofd.

‘De politie kan elke aanwijzing gebruiken, Marion, hoe miniem die ook is. Maar je moet je uiterste best doen om hen te helpen. Enkel door jouw

aanwijzingen kunnen ze die twee oppakken.’

Hij knipte het licht uit, sloot Marion veilig in zijn armen en deed zijn ogen dicht.

Als hij geweten had dat Jack en Jacob zich op slechts enkele kilometers afstand van hem bevonden, had hij beslist niet zo rustig geslapen.

De twee criminelen hadden een onderkomen gevonden in een bouwvallig appartementsblok aan de rand van Herentals, op nog geen twintig kilometers van Marions dorp verwijderd. Het gebouw werd vooral bevolkt door mensen die het sociaal moeilijk hadden en het comfort was er ver te zoeken. Maar de huur was laag en ze hadden een appartement op gelijkvloers zodat ze haast onopgemerkt binnen en buiten konden. De laatste weken hadden ze zich gedeisd gehouden. Niet alleen omdat ze bang waren dat de politie achter hen aan zou komen, maar vooral omdat ze van hun wonden moesten herstellen. Jacob had veel last van zijn zij gehad, waar de stoel een enorme bloeduitstorting had veroorzaakt. Ook Jack was niet ongeschonden gebleven. Het bijzettafeltje had zijn sleutelbeen gebroken zodat hij genoodzaakt was om zich stil te houden tot de breuk genezen was.

Maar dat was nu verleden tijd. Hun wonden waren geheeld en ze konden er terug tegenaan. Op dit ogenblik bereiden ze zich voor om weer een slag te slaan.

Jacob had een stratenplan voor zich op de tafel liggen en wees met zijn vinger naar een bepaalde plaats.

‘Hier moeten we zijn, Jack. Hier staan veel villa's die ons beslist wat zullen opbrengen. En van twee ervan zijn de eigenaars met vakantie, dat weet ik zeker. Dat zal ons in staat stellen om het huis grondig te doorzoeken.’

‘Ik weet het niet, Rob. Je weet...’

‘Jacob! Mijn naam is Jacob, sufferd!’ onderbrak Jacob hem streng. ‘Je ziet toch dat het nacht is? Het moet een gewoonte worden om onze schuilnamen te gebruiken zodra het donker wordt. Hoe zou jij het vinden als ik je per vergissing Erwin zou noemen tijdens onze nachtelijke inbraken? Je moet er altijd rekening mee houden dat iemand het kan gehoord hebben. Zou je dan zo graag willen dat de politie ons op het spoor komt?’

Jack schudde verontschuldigend zijn hoofd.

‘Ben je zeker dat de kust daar veilig is, Jacob. Ik zou niet willen dat we weer door zo'n furie aangevallen worden.’

Jacob keek hem met een flitsende blik aan.

‘Als ik zeg dat het erg veilig is, dan is het er veilig, Jack! We hebben trouwens geen keus. We moeten dringend een goede slag slaan of we kunnen de straat op. Bovendien moet jij je door één tegenslag niet uit je lood laten slaan!’

‘Het was niet normaal, Jacob. Een vrouw die twee mannen tegelijk aankan, kan ik niet als normaal beschouwen. Het leek wel alsof ze bezeten was!’

‘Je kan je er maar niet overheen zetten, hé? Maar wie zegt je dat die vrouw geen karate of judo of iets dergelijks kon? In ieder geval moet je je hoofd er niet over breken. We hebben nu wel andere katten te geselen. Bekijk dit plan maar eens aandachtig, zodat je weet waar we naartoe gaan en hoe we zo onopvallend mogelijk bij die villa’s geraken.’

‘Dat kan jij gemakkelijk zeggen, Jacob, maar die vrouw heeft mijn bivakmuts naar beneden getrokken en mijn gezicht gezien. Het was maar in een flits en in het vuur van het gevecht, maar wie zegt dat ze me niet herkent wanneer ik ze toevallig tegen het lijf loop? We hadden ergens ver weg een onderkomen moeten zoeken zoals ik je had aangeraden. Ik voel me hier helemaal niet op mijn gemak.’

‘Ze zal je niet herkennen, Jack, wees daar maar van overtuigd. Nu jij je snor hebt afgeschoren en je rode haar hebt laten bleken, lijkt je wel een broekventje van achttien. Eigenlijk was dat bleken van je haar niet eens nodig. Ze heeft alleen je gezicht gezien en nu dat opvallend rode geval onder je neus verdwenen is, zal ze je zeker niet meer herkennen.’ Hij grijnsde spottend en vervolgde: ‘Bovendien heb ik bewust gekozen hier blijven. Je mag niet vergeten dat ik al eens gezeten heb en dat de politie me in de gaten houdt. Mijn verdwijning zou achterdocht gewekt hebben, begrijp je? Zet heel dat voorval van je af, Jack. Er is niets aan de hand, anders hadden we er al lang iets van gehoord. Bovendien hebben we ons werkterrein verlegd naar de omgeving van Antwerpen. Vannacht slaan we onze slag in Wilrijk en ik ben ervan overtuigd dat ze de daders van deze inbraken hier niet komen zoeken. Ze zullen het wel op mensen uit de Oost-bloklanden steken, die dadelijk met hun buit over de grens verdwijnen.’

Hij klopte Jack vriendschappelijk op zijn schouder.

Jack zuchtte gelaten. ‘Je hebt gelijk, Jacob. Maar als er nog eens iemand onverwachts onze werkzaamheden komt verstoren, dan smeren we hem als de bliksem.’

‘Daar kun je van op aan, makker. Al moet ik eerlijk toegeven dat die vrouw een heerlijk lichaam had en dat het me veel moeite kostte om er af te blijven.’

Hij grinnikte toen hij Jacks woedende blik opmerkte.

‘Kom, we vertrekken. Het is al laat en er is weinig maanlicht. Dat belooft een goede vangst te worden.’

Toen Marion de volgende ochtend haar dochters zag, voelde ze een warm gevoel door zich heen stromen. Zoals elke zorgzame moeder was ze trots op haar kinderen en vol liefde. Elfie, haar jongste, had lange blonde haren, een engelengezichtje en altijd lachende ogen. Omdat ze zo klein en tenger was zag ze er jonger uit dan elf. Ze was zo heel anders dan Amber die op haar dertiende al de zachte rondingen van een vrouw begon te vertonen en bovendien haast boven het hoofd van haar moeder begon uitgroeide.

Marion sloot even haar ogen toen ze aan haar oudste dochter dacht. Het feit dat ze zo vroeg met haar puberteit begon verontrustte haar. Ze was dan wel groot en zag er ouder uit, maar ze was nog steeds een onschuldig kind. Een schat van een kind overigens, donker van haar en grote blauwe ogen, het evenbeeld van Peter. Maar o zo gevoelig! De gedachte aan wat die twee kerels met Amber zouden gedaan hebben, deed haar telkens het klamme zweet uitbreken. Ze schudde het hoofd om die nare gedachte te verdrijven en wendde zich van het raam weg. Het had geen zin om er telkens en telkens weer op terug te komen. Het leek zo onwezenlijk alsof het allemaal niet echt was gebeurd en toch... toch was er die nooit aflatende angst om wat ze doorstaan had. Het liefst van al zou ze haar dochters altijd dicht bij zich willen houden, zodat zij ze kon beschermen voor de gevaren die hen omringden, maar ze was nuchter genoeg om te beseffen dat ze hen op die manier alleen maar zou verstikken.

De kinderen waren niet eens op de hoogte van het voorval. Ze hadden vredig doorgeslapen en toen ze de volgende ochtend twee politieagenten in de tuin zagen, die op zoek waren naar voetafdrukken, had Marion hen verteld dat de inbrekers die nacht gaan lopen waren toen hun moeder de keuken binnenkwam. Ze kon niet alles verzwijgen, al had ze dat wel gewild. Het feit dat de dieven in hun huis binnengedrongen waren, was op zich al erg genoeg om de kinderen met een onveilig gevoel op te zadelen. Peter was het met haar eens geweest. Amber en Elfie waren nog zo jong. Het feit dat hun moeder bedreigd werd en dat ze gevochten had voor haar leven en dat van haar kinderen, zou hen niet ten goede komen.

Ze begon de tafel af te ruimen.

Het kwam goed uit dat de meisjes vandaag met Nell mee mochten naar een pretpark. Marion zag haar zus Nel peinzend voor zich. Nell was drie jaar ouder dan zij, gelukkig getrouwd met Nico, maar helaas kinderloos. Na herhaalde pogingen hadden ze het opgegeven en zich meer en meer toegelegd op de kinderen van haar jongere broer en zus. Nell en Marion leken op elkaar, hoewel Nell een beetje gezetter was en van nature optimistischer dan Marion. Haar drie jaar jongere broer Frank echter leek niet op hen. Hij was donkerder van haar, diep kastanjekleurig, en vertoonde meer de trekken van hun vader. Frank en zijn vrouw Suzanne hadden eveneens twee kinderen, een jongen en een meisje die door Nell en Nico net zo veel vertroeteld werden.

De gedachte aan haar broer en zus deed haar beseffen dat ze bij haar ouders langs moest gaan. Het was al een poosje geleden dat ze hen nog eens gezien had, maar ergens zag ze er tegenop. Haar moeder en vader waren schatten van mensen, maar sinds ze op de hoogte waren van wat er gebeurd was, werd ze met medelijden bekeken en behandelden ze haar als een invalide.

Ze schudde haar hoofd en klemde haar lippen op elkaar. Hoe kwam het toch dat ze altijd maar weer naar die bewuste dag toegetrokken werd? Wanneer ging dat eindelijk uit haar hoofd verdwijnen?

Ze zette de radio keihard zodat de luide muziek haar gedachten verdreef, sorteerde de was, zette de wasmachine aan en ruimde het huis wat op.

Een uurtje later was ze op weg naar het politiebureau.

Toen ze zich bij het loket aanmeldde, werd ze niet door de politieman ontvangen die ze al tweemaal had ontmoet. Ditmaal ging een oudere man haar voor naar een lokaal op de eerste verdieping. Hij was een beetje gezet, begon al wat grijs te worden aan zijn slapen en droeg een bril. Hij was gekleed in het gebruikelijke politie-uniform en zei geen woord voor hij haar een stoel aanwees in een kale, sober ingerichte kamer. Er stond niet meer dan een bureau met twee stoelen ervoor en één er achter en tegen de linkermuur een metalen kast met een sleutel in het slot.

‘Gaaf u zitten, mevrouw.’

Dat deed Marion. Ze keek naar de man die zich achter het bureau had neergezet. Ze zag dat hij stilzwijgend een aantal papieren doorkeek. Ze wachtte geduldig.

Tenslotte keek hij op.

‘Je naam is Marion Mariën neem ik aan?’

Ze knikte.

‘Ik heb hier het dossier voor me liggen van wat er gebeurd is. Maar het is me niet helemaal duidelijk. Hier staat dat die ene man je met een mes bedreigde. Hoe komt het dan dat je hen hebt kunnen wegjagen? Heb je bepaalde gevechtstechnieken gevolgd of iets dergelijks?’

‘Nee. Ik kan zelf niet verklaren waar ik de kracht vandaan haalde. Ik weet alleen dat ik mijn kinderen wilde beschermen.’

‘Hmm... Weet je zeker dat het zo gegaan is?’ De man keek weer op het blad en van het blad terug naar haar. ‘Ik zie dat mijn collega's na een nachtelijke telefonische oproep naar je huis zijn gegaan en dat ze je daar in een zeer hachelijke toestand hebben aangetroffen. Je kleding was gescheurd, je wangen en je polsen vertoonden blauwe plekken en schrammen en heel de keuken lag vol scherven en brokstukken. Soms kan een afschuwelijke gebeurtenis je bewustzijn vervagen of je kan ze zelfs verdringen. Misschien hebben die inbrekers je meer aangedaan dan jij je kunt herinneren en heb jij je zo goed als je kon verweerd en zijn ze daarna gewoon weggegaan.’

Marion schudde beduusd haar hoofd.

‘Nee, nee, ik heb het toch al gezegd. Ik heb alles verteld zoals het gebeurd is. Toen ze insinueerden dat ze mijn dochter gingen misbruiken, werd ik zo kwaad dat ik me heb losgerukt en hen het huis heb uitgejaagd. Ik weet zelf niet hoe het me gelukt is. Misschien waren ze verrast door mijn aanval.’

‘Ben je nadien door een dokter onderzocht?’

‘Nee, de politie heeft wel aangedrongen om me naar het ziekenhuis te brengen, maar ik zag geen reden. Ik was alleen heel erg geschrokken, maar ik had verder geen andere verwondingen dan enkele blauwe plekken en een schram. Bovendien lagen mijn kinderen te slapen en ik wou hen in geen geval wekken of achterlaten.’

De agent keek haar weer fronsend aan, maar wilde niet verder aandringen.

‘Goed, dan laten we het hierbij. Ik heb hier nog enkele foto's die je kan bekijken. Neem je tijd ervoor en bekijk ze stuk voor stuk nauwkeurig. Van één van de inbrekers heb je een hele tijd zijn ogen kunnen zien en van de andere heel even zijn gezicht. Stel je daar vooral op in. Bekijk de vorm, kleur en intensiteit en laat je vooral door niets anders afleiden.’

Na deze woorden liet de agent haar alleen in de kamer en begon ze de tien vellen met foto's één voor één aandachtig te bekijken.

Het duurde meer dan een uur voordat Marion het politiebureau verliet. Ze stapte in haar auto, bleef even doodstil zitten en sloot haar ogen. Driemaal had haar hart sneller geklopt bij foto's van mannen die haast dezelfde vorm van ogen hadden en driemaal had ze getwijfeld en was ze bang dat ze zich vergiste. In gedachte zag ze die ogen zo duidelijk voor zich. Maar wanneer ze één geheel vormden met de rest van een gezicht, leek de herinnering te falen. Toen ze de eerste maal foto's bekeek, had ze zich gefixeerd op de snor die ze had gezien bij de man die Jack werd genoemd. Volgens de politie moest ze zich daar echter niet te erg op blind staren. Een snor was zo afgeschoren. Ze moest zich meer andere opvallende kenmerken proberen te herinneren. Die waren er echter niet. Marion kon zich suf piekeren, maar ze kon niets anders herinneren dan zijn snor.

Ze wreef vermoeid met haar hand over haar oogleden. Wat verlangde ze ernaar om alles te vergeten!

Uiteindelijk startte ze de auto en reed de richting in van Herentals. Ze had om twaalf uur afgesproken met haar vriendin Brenda op een terrasje in de stad. Daar zouden ze samen een hapje eten en wat bijpraten. Het was meer dan een maand geleden dat ze elkaar nog eens gezien hadden en dus hoog tijd voor een babbel.

Ze had Brenda vier jaar geleden leren kennen op de Academie voor Beeldende Kunsten waar ze drie avonden in de week naartoe ging om het kunst-schilderen onder de knie te krijgen. Brenda was vierendertig jaar, gescheiden, moeder van een zoon en verpleegster van beroep. Ze was een excentrieke vrouw met een sterke persoonlijkheid. Eigenlijk helemaal anders dan Marion. Maar vanaf de eerste dag dat ze elkaar leerden kennen, was hun vriendschap alleen maar gegroeid. Marion verlangde intens naar het nieuwe academiejaar dat in september zou beginnen. Ze hoopte dat het schilderen en de aanwezigheid van haar medestudenten haar een beetje afleiding konden geven. Maar de zomervakantie was nog maar net half en ze zou dus nog even geduld moeten hebben. Nou ja, in ieder geval was Brenda terug van haar vakantie en kon ze haar hart even luchten.

Marion parkeerde haar wagen op een van de schaarse vrije parkeerplaatsen, een eindje van het centrum verwijderd. Het was een mooie, zonnige dag en ze zag niet op tegen een korte wandeling. Er heerste een gezellige drukte in de stad. De mensen kuierden door de winkelstraten of zochten de terrasjes op. Marion betrapte zichzelf erop dat ze weer naar elk mannelijk gezicht staarde dat ze tegenkwam. De angst dat ze in één van die

gezichten een blik van herkenning zou zien, deed haar hart als een razende te keer gaan. Ze klemde haar lippen op elkaar en wendde haar hoofd naar de etalages. ‘Laat dat!’ berispte ze zichzelf. ‘Tracht het van je af te zetten en doe gewoon!’

Ze dwong zichzelf om haar blik op het trottoir te richten terwijl ze verder ging. Maar de angst bleef en ze voelde zich langs alle kanten bedreigd.

‘Hé, Marion!’

Marion keek geschrokken op en glimlachte toen ze Brenda zag zitten. Door al dat gepieker was ze de taverne Den Brigant haast voorbij gegaan. Ze wrong zich tussen de drukbezette tafeltjes van het terras tot bij haar vriendin.

‘Waar zat jij met je gedachten?’ vroeg Brenda lachend. ‘Ik ben ervan overtuigd dat je gewoon was verder gegaan wanneer ik je niet had geroepen.’

Marion keek haar even verontschuldigend aan.

‘De zon verblindde me, zodat ik niet goed om me heen kon kijken, maar hier in de schaduw is het in ieder geval een stuk beter. Zeg, wat zie je er goed uit! Zo mooi bruin! Die vakantie heeft je goed gedaan, dat zie je zo! En waar is Dimitri? Bij je ex?’

Brenda knikte. ‘Dimitri is graag af en toe bij zijn papa, dat kan ik hem dus moeilijk weigeren. Maar je weet dat het van mijn kant niet van harte is.’

Ze leunde achterover zodat haar kleurrijke bloes om haar borsten spande. Haar bijgekleurde, roodbruine haren droeg ze los tot op haar schouders en dat maakte dat ze er jonger uitzag dan ze was. Een zwarte hoed, met brede, neerhangende randen bedekte haar hoofd en nu ze achterover leunde wierp de zon een donkere schaduw op haar voorhoofd en haar grote, glinsterende, groene ogen.

‘En wat mijn vakantie betreft: nou en of dat die me goed heeft gedaan! Niets doen en je lekker laten verwennen, wat wil je nog meer? Maar voor ik je over mijn vakantie vertel, wil ik weten hoe het met je gaat. Dat korte telefoontje van jou maakte me echt bezorgd, weet je. Ik heb heel de vakantie aan je moeten denken. Inbrekers! Brr! Je zou voor minder kippenvel krijgen! Maar er is meer, is het niet? Ik hoorde aan je manier van praten dat er iets was dat je bewust voor me verzwegen.’

Marion knikte, wachtte even tot ze hun bestellingen hadden opgegeven en keek haar vriendin tenslotte weer aan.

‘Ja, er was meer. Ik heb jou maar evenveel verteld als aan mijn kinderen omdat ik niet wilde dat jij je ongerust zou maken. Blijkbaar is me dat toch niet zo goed gelukt.’

‘Mij kan je niet veel wijsmaken, Marion. Daar ken ik je te goed voor. Wil je het me vertellen?’

‘Het zal me zelfs goed doen om het te kunnen vertellen, Bren. Er zijn maar weinig mensen die het weten omdat ik... nou ja, het is ook zo vernederend. Maar soms voel ik een sterke behoefte om er over te praten, om mijn hart even te luchten tegen iemand waarvan ik zeker weet dat ze mijn vertrouwen niet zal beschamen.’

Brenda boog zich voorover en keek haar vriendin licht ontsteld aan.

‘Je maakt me nu wel vreselijk nieuwsgierig, hoor. Ik had niet verwacht dat het zo ernstig zou zijn.’

‘Ach, zo ernstig is het nu ook weer niet.’

Marion begon op zachte toon te vertellen wat er gebeurd was. Ze hoefde niet bang te zijn dat iemand hun gesprek kon volgen. Het geroezemoes was zo luid dat haar stem niet verder reikte dan Brenda's oren. Sommige feiten vielen haar moeilijk en ze aarzelde meer dan een keer toen ze beschreef hoe die twee inbrekers haar vasthielden en vernederden. Toen ze tenslotte klaar was met haar relaas was het een ogenblik stil tussen hen. Brenda keek haar met grote, ontzette ogen aan.

‘Allemachtig,’ zei ze tenslotte, ‘dat moet vreselijk geweest zijn!’

‘Ja, dat was het ook, Bren. Maar ik ben blij dat alles toch nog goed afgelopen is. Ze hebben mij en de kinderen tenslotte niets misdaan en ze hebben slechts een paar sieraden met zich mee kunnen nemen. Alles bij elkaar zijn we er nog goed vanaf gekomen.’

‘Goed? Mijn hemel! Hoe kan je dat zeggen? Je zou voor minder een heus trauma oplopen!’

Op dat moment kwam het meisje met de bestelde croque-monsieurs en de koffies. Brenda wachtte even tot het meisje weer verdwenen was en keek haar vriendin doordringend aan.

‘Hoe heb je het kunnen verwerken, Marion? Je hebt toch psychische hulp gezocht? Je bent misschien uiterlijk niet gewond, maar innerlijk heb je wel een hevige shock te verwerken gehad, dat kan haast niet anders.’

Marion roerde afwezig met haar lepeltje in haar koffie.

‘Ik hou er niet van om aan vreemden mijn ziel bloot te leggen, Bren. Bovendien heb ik Peter en jou. Op dit ogenblik wil ik alleen alles zo vlug

mogelijk vergeten.’

‘En? Kan je dat?’

Marion wendde haar blik onzeker van haar weg en zuchtte diep.

‘Het is moeilijker dan ik dacht,’ zei ze zacht. ‘De angst wil maar niet wijken. Ik ben voortdurend bang dat ik een van hen tegen het lijf zal lopen. Maar ik begrijp dat het allemaal nog vrij recent is en ik hoop dat dit gevoel na verloop van tijd wel zal vervagen.’

Brenda schudde verbolgen haar hoofd.

‘Wat een brutaliteit! Alsof inbraak alleen al niet voldoende is om iemand volkomen van zijn stuk te brengen. En wat doet de politie? Waarom hebben ze die vandalen niet onmiddellijk achter slot en grendel gezet?’

‘Ze droegen bivakmutsen, Bren, en volgens de politie gebruikten ze valse namen om hun identiteit geheim te houden. In het vuur van het gevecht heb ik héél even het gezicht van een van hen kunnen zien. Maar het was zo kort, zo vaag... Het is als het zoeken naar een speld in een hooiberg.’

Brenda klopte bemoedigend op Marions hand.

‘Maar ook een speld kan gevonden worden! De gedachte dat ze ongehinderd hun gang kunnen gaan maakt me woedend, maar dat betekent dat ze misschien toch tegen de lamp zullen lopen. En voor mijn part mogen ze deze imbecielen dan dadelijk castreren. Ze zullen het dan wel laten om vrouwen lastig te vallen!’

Marion lachte.

‘Ik ben blij dat je voor me opkomt, Bren en ik hoop dat je gelijk hebt. Maar is dat nu niet al te drastisch?’

‘Nee, waarom? Je weet toch hoe de meeste mannen zijn? Er is maar één ding dat ze willen en dat is om hun aanhangsel in één van de holtes van een vrouw te stoppen. Benjamin was toch ook zo! Het heeft een poos geduurd voordat ik in de gaten had dat ik alleen maar goed was om zijn seksuele behoeften te bevredigen. Er viel echt niet met hem te praten. Hij zag het gewoon niet in! Maar ik moet toegeven dat er ook nog andere mannen bestaan. Zoals Peter bijvoorbeeld of de man die ik tijdens mijn verblijf aan de Normandische Kust heb ontmoet.’

Marion keek haar nu verwonderd aan. Ze was op de hoogte van de oorzaak van Brenda’s mislukte huwelijk en ook van het feit dat ze daardoor elke man wantrouwde. Het verwonderde haar des te meer dat Brenda een man in haar leven had toegelaten.

‘Je hebt een man leren kennen? Vertel op, Bren. Wie is het?’ vroeg ze met glinsterende ogen. ‘En hoe reageerde Dimitri op hem?’

Brenda giechelde als een verlegen schoolmeisje en steunde haar kin op haar handpalmen.

‘Het was maar een oppervlakkige flirt, Marion, een vakantierelatie, meer hoef je er heus niet achter te zoeken. Maar het was wel een knappe man, iets ouder dan ik en mijn zoontje kon best met hem opschieten. Zijn heette Patrik en hij was uiterst galant, bescheiden en helemaal niet opdringerig.’

‘Een vakantieflirt?’ Marion keek haar met een gemaakt-boze blik aan. ‘Noem je dat een vakantieflirt? Je hebt de man van je dromen ontmoet en je laat hem zomaar lopen?’

Brenda aarzelde even voordat ze antwoord gaf.

‘Ik heb zijn adres en zijn telefoonnummer,’ zei ze tenslotte. ‘Maar ik weet nog niet of ik hem zal bellen of zo. Op dit ogenblik hebben Dimitri en ik het best naar onze zin en ik ben een beetje bang dat Patrik ons gezellig leventje zou kunnen verstoren. Ach, het zal er van afhangen hoe erg ik hem mis. Maar nu gaan we eerst eten voordat alles koud geworden is.’

Het bleef stil tijdens het eten tot Marion even ophield en haar vriendin vragend aankeek. Er was nog iets dat haar dwars zat en waar Brenda misschien een antwoord op kon geven.

‘Ik wil je iets vragen, Bren, iets wat met die inbrekers te maken heeft,’ begon ze zacht. ‘Jij bent verpleegster en ik veronderstel dat jij van zulke dingen meer weet dan ik. Ik vraag me namelijk af of het normaal is dat die gebeurtenis een invloed kan hebben op mijn maandelijkse cyclus?’

Brenda kauwde en slikte.

‘Ja, hoor! Dat kan best. Een shock kan al je lichamelijke functies in de war gooien.’ Ze nam nog een hap en keek met pretlichtjes in haar ogen op. ‘Maar als je overtijd bent, kan het natuurlijk ook betekenen dat je in verwachting bent!’

‘Ha,ha, ha! Je weet net zo goed als ik dat Peter gesteriliseerd is. Ik ben ervan overtuigd dat het door de shock moet komen, het kan niet anders. Maar ik wou toch een beetje zekerheid, zie je.’

‘Waarschijnlijk moet je niet twijfelen, Marion, maar een zekerheid kan ik je niet geven. Het uitblijven kan ook andere oorzaken hebben en alleen een consultatie bij een dokter kan je die zekerheid geven. Ben je al lang over tijd?’

Marion haalde lichtjes haar schouders op.

‘Wat is lang? Tien dagen ongeveer. Ik kan het niet met zekerheid zeggen omdat ik tamelijk onregelmatig ben. Ik heb er niet eens bij stil gestaan dat het iets anders zou kunnen zijn. Misschien heb je gelijk en kan ik best even bij een dokter langs. Dan weet ik tenminste zeker dat het niets ernstig is.’

Op dat ogenblik werd ze op haar schouder getikt. Ze keerde zich om en zag Peters moeder glimlachend op haar neerkijken. De oudere vrouw was zoals gewoonlijk keurig gekleed en haar haren waren netjes gekapt. Ondanks haar ouderdom was ze nog steeds een mooie en elegante vrouw.

‘Ik heb me dan toch niet vergist! Ik zei nog tegen Elisabeth – ze knikte even met haar hoofd naar de kant van de straat waar een oudere vrouw geduldig stond te wachten – dat ik ervan overtuigd was dat jij het was, ook al zag ik alleen maar je rug. Maar wat doe jij hier, kind? En waar zijn Elfie en Amber? Je hebt ze toch niet alleen thuis gelaten?’

‘Nee, natuurlijk niet, Esmeralda. Ze zijn met mijn zus Nell naar een pretpark.’

‘Zo...! En jij profiteert natuurlijk van de situatie om een terrasje te doen?’

Ze keek even terechtwijzend op Marion neer, maar glimlachte dan toch.

‘Ach ja, het is jou leven. Zolang Peter en de kinderen er niet onder lijden kan ik er niet veel op tegen hebben, is het niet? Nou, tot ziens dan maar. Geef mijn kleinkinderen een dikke kus van me en zeg tegen mijn zoon dat ik zondag wel eens langs kom.’

Ze knikte even beleefd in Brenda’s richting, nam ze nauwkeurig op en verdween tussen de tafels door.

‘Jouw schoonmama?’ vroeg Brenda. ‘Het leek wel alsof ze lichtjes ontstemd was omdat ze je hier aantrof?’

Marion knikte. ‘Mijn schoonmoeder valt wel mee, Bren. Sinds mijn schoonvader enkele jaren geleden gestorven is klampt ze zich angstvallig aan Peter vast. Hij is haar enig kind, zie je. Nu ik niet meer buitenshuis ga werken, denkt ze dat ik altijd voor hem moet klaarstaan en dat ik mijn tijd niet moet verdoen door met verf te klieren of met gezellige uitjes. Ze houdt zich krampachtig vast aan ouderwetse ideeën, maar voor de rest is ze best wel aardig en de kinderen zijn gek op haar.’

‘Als ze inderdaad zo ouderwets ingesteld is, hoe reageerde ze dan op wat er gebeurd is met die inbrekers?’

Marion haalde haar schouders op.

‘Ik weet het niet. Ze zegt er niets over in tegenstelling tot mijn ouders die er voortdurend over praten en me overstelpen met medelijden. Maar ach...

ze bedoelen het allemaal goed.’

Brenda nam haar vriendin met een taxerende blik op. Het viel haar op dat ze er vermoeid en breekbaar uitzag.

‘Ik heb de indruk dat dit alles je zwaarder valt dan je wil toegeven, Marion.’ Ze aarzelde even, maar vervolgde: ‘Ik wil je niets opdringen, maar mocht je ooit iemand nodig hebben, dan ken ik de juiste persoon voor jou. Richard is een uitstekende psycholoog. Hij geneest mensen door middel van hypnose en hij is een van de besten in zaken als slachtofferhulp. Ik weet zeker dat hij je vertrouwen nooit zou beschamen.’

Marion schudde echter haar hoofd. ‘Het lukt me heus wel zonder hulp, Bren. Ik heb alleen wat tijd nodig.’

‘Natuurlijk, lieverd. Dat is je goed recht. Ik maak me alleen maar bezorgd om jou.’

Marion glimlachte geruststellend. ‘Ik weet wel dat je het goed bedoelt, Bren. Maar je hoeft je niet bezorgd te maken. Ik red het wel. Dit gesprek heeft me al veel goedgegaan. Ik wilde graag mijn hart even luchten en met iemand praten die me niet met medelijden zou overstelpen. Maar laten we dit voorval nu van ons afzetten en vertel me nog wat over je vakantie. Je bent drie weken weggeweest. Er moet toch meer gebeurd zijn dan de ontmoeting met die niet opdringerige adonis?’

Brenda barstte in een schaterlach uit. ‘Natuurlijk is er meer gebeurd, zelfs zoveel dat ik niet weet waar ik moet beginnen.’

Gezellig bleven ze nog enkele uren zitten babbelen. Brenda's luchtige conversatie maakte dat Marion zich opgewekt en zelfs vrolijk begon te voelen. Het deed haar zo goed dat ze even afgeleid werd van dat gepieker in haar hoofd. Ze was er nu van overtuigd dat het alleen wat tijd zou vragen om alles te kunnen vergeten. Tijd en afleiding was alles wat ze nodig had.

Maar ze vergiste zich. Ze had geen enkel vermoeden van de verwickelingen die haar nog te wachten stonden.